

- Горет те чака властелът Драгота, княже.

С три скока Иваница изкачи стълбите. Втурна се в стаята си. Драгота го чакаше прав, облегат до прозореца. Като го видя, той се спусна.

- Здравей, княже! Нося ти писмо от царя..

Иваница бързо разпечата свитъка. Асен го викаше незабавно да се върне в Търново. Подробности не можел да му събщи в писмо. Мария била жива и здрава и все питала за баща си. Чакали го с нетърпение.

Князът отдъхна. Не беше, значи, толкова страшно.

- Но ти не знаеш ли нещо, Драгота?

Болярът дигна вежди и сви устни.

- Царят нещо е надушил около севастократора Исак. ^{0/}През-
Кли^{ет}жият ромеец върши нечестиви работи зад гърба му. Шушне нещо на болярите... Обещава им небивалици. Нали ги знаеш нашите. Невяжкам някой сѐ помами. Затова по-добре ще е да си бъдеш в Търново.

Той се озърна, приближи княза и тихо пошепна до ухото му.

- Ще му видим работата на севастократорчето...

Същата нощ, без да се обаждат никому, Иваница прибра хората си и замина.

Кой знае защо, по целия път някаква глуха, разяждаща тревога не напусна свитото му сърце.

Глава XXVI

Прозорците в стаята на царица Елена бяха широко отворени и през тях нахлуваше поток от синя сребриста светлина, ухание на кринове и трендафил, весел глъч от свежи детски смехове и шепот на лястовици, които бяха свили гнездо под покрива.

Но тънките вежди на царицата бяха упорито събърчени, а